

Tubelight #78

Werk: *Ourhouse*, Nathaniel Mellors

Tessa Verheul

Nathaniel Mellors (1974) werkt sinds enkele jaren aan de (geplande zesdelige) videoserie *Ourhouse*, die draait om de Maddox-Wilson familie, woonachtig in een Brits landhuis. Al in de eerste aflevering *Ourhouse: Games* wordt het leven van Daddy, Babydoll en hun zonen Faxon en Truson stevig verstoord door het personage The Object, een oudere man die boeken verslindt. Hoewel hij grotendeels onzichtbaar blijft voor de familie is zijn invloed duidelijk merkbaar. Met het opslokken van de boeken verandert The Object de personages en hun onderlinge relaties, waardoor zij van de ene in de andere absurdistische situatie terecht komen. In de tweede aflevering *Ourhouse: Class* eet The Object *The Classic Slum*, een boek over de Britse *working class*, en in aflevering drie *The Cure of Folly* verorbert hij een boek over de Vlaamse Primitieven. Fragmenten uit deze boeken worden door The Object onderdeel van het script van *Ourhouse*. Ik ontmoet Mellors in het Cobra Museum, waar hij op dat moment zijn nieuwe presentatie *Ourhouse: The Nest* opbouwt. Bevlogen vertelt hij over de serie en de karakters: 'The Object is een soort *feedback loop* binnen het verhaal. Het vernietigt en genereert het verhaal tegelijkertijd.'

De videoserie valt op door haar ongebruikelijke vorm. *Ourhouse* is geïnspireerd op de structuur van een drama- of soapserie. De afleveringen vormen een vervolgverhaal maar kunnen ook afzonderlijk worden bekeken. Mellors refereert aan de Britse scenarioschrijver Dennis Potter die televisie omschreef als een open haard, het middelpunt van ieder huis. Zelf groeide hij op tijdens 'the golden era' van de Britse televisie, en is hij bekend met deze traditie van kwalitatief hoogstaande, maar kleinschalige, komedie- en dramaserieën. Het entertainmentgehalte van deze series, dat volgens hem nogal eens ontbreekt in hedendaagse kunst, is voor Mellors van cruciaal belang. Maar wat hem het meest fascineert aan deze televisieseries is het idee van de microkosmos; een interne logica die wordt gecreëerd en in stand gehouden, en die niets meer met de werkelijkheid te maken heeft. Het landhuis wordt een vacuüm waar het ene verhaal uit het andere verhaal ontspruit.

Aflevering drie, *The Cure of Folly* (2011), die onlangs in een door Mellors gecureerde tentoonstelling werd gepresenteerd in SMART Project Space, is hier een goed voorbeeld van. Terwijl Daddy lijkt door te draaien en Babydoll op zoek is naar een boek, eet The Object een boek over de schilderkunst van de Vlaamse Primitieven. De schilderijen *De Hooiwagen* en *De Keisnijding* van Hieronymus Bosch (1450-1516) verschijnen hierdoor als scènes in *Ourhouse*. Zelf verzon Mellors het personage The Hek, een dominante techno-feminist, die de mannelijke karakters tot een theatrale processie dwingt: op zoek naar de 'stone of madness'.

De soms ziekelijke fascinatie voor objecten loopt als een rode draad door de verschillende afleveringen van *Ourhouse*. Naast de aanwezigheid van het karakter The Object, heeft het naïeve karakter Truson een obsessie voor een Venusbeeld dat hij via Ebay aanschafte, maar waarvan de grootte direct verraadde dat het een replica betreft. In *The Cure of Folly* verkoopt hij het beeld aan de onbetrouwbare Addison, die hem de vijftien afgehakte vingers van Christus voor teruggeeft. Wat Truson niet vermoedt maar de kijker wel te zien krijgt, is dat Addison 'in werkelijkheid' deze vingers zojuist amputeerde van de handen (en voeten!) van zijn assistenten. Deze scène illustreert de geestige en onbegrijpelijke wendingen die de serie soms neemt.

Om het idee van een microkosmos te benadrukken wordt de tijdsperiode van *Ourhouse* bewust vaag gehouden. 'Het zou zich tijdens één dag kunnen afspelen,

maar ook tijdens tien jaar'. Mellors verwijst naar de film *The Hour-Glass Sanitorium* van de Poolse regisseur Wojciech Has, waarin karakters zich verliezen in verschillende verhaallijnen en realiteitslagen. De karakters in *Ourhouse* zitten als het ware opgesloten met elkaar. Voor personages The Hek en Uncle Tommy geldt dit zelfs letterlijk: 'zij zitten gevangen in een televisiescherm'. Vanwege omstandigheden - de zwangere actrice was uitgerekend tijdens de productiedagen (waarover Mellors glunderend zegt: 'dat zie je niet vaak in series, en de zwangere buik geeft het karakter extra mystieke lading') en de acteur die Uncle Tommy speelt was gecast voor een film van Steven Spielberg - konden zij niet tijdens de draaidagen aanwezig zijn. Deze toevalligheden pakten goed uit: 'hierdoor ontstaat een realiteit binnen een realiteit'.

Ook taal vormt een belangrijk thema in de serie. Karakters verzinnen zelf woorden, willen boeken begraven, proberen te schrijven en te lezen maar kunnen hun boeken niet vinden, en verzanden vooral in miscommunicatie. Mellors studeerde zelf een blauwe maandag Engelse taal en literatuur en begon met het schrijven van scenario's voor zijn broer die als *stand-up comedian* werkte. Mellors is vooral geïnteresseerd in de fysieke effecten van taal, de invloed van taal op menselijk gedrag. Even belangrijk als taal is zijn fascinatie voor sculptuur en ruimtelijkheid. Hij kan dan ook niet wachten om fragmenten uit deel vier van *Ourhouse The Nest* te tonen in de vorm van een installatie, waarin een aantal personages wordt verbeeld in vier sculpturen gemaakt van gaas en kranten. 'Ik negeer hier het idee van de serie en selecteerde verschillende fragmenten over objecten en sculptuur'. Video is dan ook geen vaste vorm voor Mellors. Hij maakt nieuwe montages van het materiaal en personages kunnen uit de serie ontsnappen en opduiken in de vorm van een robot of sculptuur.

Mellors werk vloeit moeiteloos van het ene medium over in het andere en personages en thema's komen veelvuldig terug, maar ook lijkt Mellors met zijn nieuwe presentatie juist bezig het oorspronkelijke idee van de *Ourhouse* videoserie, het geplande onderwerp van ons gesprek, te veranderen. Inmiddels zijn vier van de zes afleveringen geproduceerd met financiële steun van het Filmfonds en Fonds BKVB. Maar of de laatste twee afleveringen gemaakt gaan worden is nog de vraag. 'Ik voel de behoefte om dieper op het script en de karakters in te gaan, en af te wijken van het oorspronkelijke plan. Het zou gekker en vermakelijker kunnen.' Wat hem dan ook bijzonder aanspreekt aan *The Nest* in het Cobra Museum is de enigszins ruwe presentatievorm. Zijn films, allemaal tot stand gekomen met behulp van een professioneel team, zijn ergens misschien wel iets te gelikt naar Mellors' smaak. 'I want it to be stranger', concludeert Mellors zelf over zijn toch al niet alledaagse videoserie.

Bijschrift: Nathaniel Mellors, OURHOUSE EPISODE 3 - THE CURE OF FOLLY, 2011. Courtesy Matt's Gallery, London; MONITOR, Rome & Galerie Diana Stigter, produced by SMART Project Space, Amsterdam and NOMAD (UK) with the support of the Netherlands Film Fonds and the Fonds BKVB.